

да си откъсна нѣколко цвѣтчета, но тя ме цѣла облѣ съ вода. Нищо! Отръскахъ се и пакъ тръгнахъ на прѣдъ. Колко ми се иска да тичамъ, да ходя и да не се върна, тъй ми бѣ леко! .. Дано не ме потърси скоро мама!

Коситѣ ми се разплетоха, но нищо и това. Кой ще гледа сега тѣхъ? Нека се вѣятъ на чистия въздухъ, нека се прѣскаатъ съ прѣснитѣ дъждовни капки!

Ето и рѣкчката. Колко голѣма е придошла! Натиска брѣговетѣ си, ще ги прѣсне. А мѣтна, кална, като лицето на пѣдаря! Защо ли е тъй кална? Може отъ многото дъждовни капки, които още трѣскаатъ дървета. Водата се пѣни, клокочи буйно, бие се въ брѣговетѣ, скача изъ камѣнацитѣ... Каква приятна музика!...

Градината ме обграждаше отврѣдъ. Колко ми се искаше да вървя все на прѣдъ!

А птичкитѣ, птичкитѣ... колко вѣсело сж запѣли, сѣкашъ ново слънце е озарило гнѣздата имъ! Да не ти се напуща този рай!

Я да се връщамъ, че мама ще ме търси!...

Прѣводъ.

